

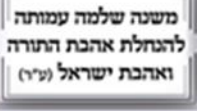
שתי משניות ליום

משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מטשטנט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת איתי בן עודד ע"ה עודד בן נחמן ע"ה

משנה ג'

רבינו עובדיה מברטנורא

עור שהופשט מבהמה טמאה אינו מטמא אלא אם כן נטמא בעצמו, ברם כל זמן שהוא מחובר לבשר, דינו של העור כדין הבשר.

המפְּשִׁיט את העור **בְּבִהְמָה וּבְחִיָּה** בין כשמפשיט בהמה ובין בחיה, **בְּטְהוֹרָה וּבְטִמְאָה** בין שהבהמה טהורה ושחוטתה והאדם המפשיט טמא, ובין שהבהמה היא נבילה וטמאה והאדם המפשיט הוא טהור*, **בְּדָקָה וּבְגִסָּה** בין כשמפשיט עור מבהמה גסה, כגון:

שור, ובין כשמפשיט בהמה דקה, כגון: עז, **לְשִׁטִּיחַ** אם מפשיט את העור כדי לעשות ממנו שטיח, או ככיסוי למיטה ושולחן, שבמקרים הנ"ל צורת הפשטת העור היא, שחותך את העור לאורך גוף הבהמה, מראשה עד זנבה, ואח"כ מפשיט את העור משני צידי הבהמה - **כְּדִי אֲחִיזָה** היינו שכל זמן שלא הפשיט כמות עור בשיעור כזה שניתן לאחוז בו, שהוא שיעור של שני טפחים, נחשב העור כאילו הוא עדיין מחובר לבשר, והנוגע בעור דינו כנוגע בבשר, אבל אם הפשיט מהבמה יותר משיעור שני טפחים, אין העור נחשב כמחובר לבשר, ואם הבהמה היא נבילה, אין העור מטמא את הנוגע בו, ואם הבשר עצמו טהור והעור נטמא, אין הוא מטמא את הבשר **וּלְחֻמָּת** ואם הפשיט את העור על מנת להכין ממנו נאד למים, שבמקרה כזה צורת ההפשטה היא שחותך את העור סביב צוואר הבהמה, ומתחיל להפשיט את העור מהראש לכיוון הזנב, וכך יוצא שהעור מופשט כשהוא שלם, כמו שהיה על הבהמה - **עַד שִׁיפְּשִׁיט אֶת**

הַחֹזֶה היינו שכל זמן שלא הפשיט את העור מחזה הבהמה, העור נחשב כמחובר לבשר ודין העור כדין הבשר, אולם משפשיט את העור מהחזה, אין העור נחשב מחובר לבשר, ולפי שהמקום הכי קשה להפשיט ממנו את העור הוא חזה הבהמה, לכן קבעו שעד שלא הפשיט את החזה נחשב העור למחובר לבשר, ומשהפשיט את החזה, אין העור נחשב כבר כמחובר לבשר. **הַמְּרָגִיל**** אדם שמפשיט את העור על מנת לעשות ממנו נאד מים, אך במקום להתחיל את ההפשטה מהראש לכיוון הרגלים, הוא מתחיל להפשיט מהרגלים לכיוון הראש, הדין הוא -

פָּלוּ חִבּוּר לְטִמְאָה היינו שכל זמן שלא הפשיט את כל העור מהבהמה, נחשב העור למחובר לבשר, לפי שבצורה זו הפשטת החזה נעשית בסוף ההפשטה, ובהמשך תביא המשנה מחלוקת בעניין זה. וכל השיעורים שעליהם למדנו מתי העור נחשב למחובר ומתי נחשב כלא מחובר, הם

בין - **לְטִמְאָה** היינו שאם הבהמה היא טהורה שנשחטה, ונגעה טומאה בעור המופשט, אזי כל זמן שהעור נחשב למחובר לבשר גם הבשר נטמא, אך אם העור כבר לא נחשב למחובר לבשר, אין הבשר עצמו נטמא מטומאת העור, וכן גם הדין ב... **וּלְטִמְאָה** כלומר שאם הבהמה היא נבילה והעור שהופשט ממנה, אזי כל זמן שנחשב למחובר לבשר מטמא גם את הנוגע בו, אך אם לא נחשב כמחובר, אין הוא מטמא את הנוגע בו. **עוֹר שֶׁעַל הַצְּוָאר** - עתה מביאה המשנה מחלוקת מה יהיה דינו של העור, במקרה בו אדם התחיל את ההפשטה מהרגלים (המרגיל), וכבר הפשיט את החזה, אך עדיין לא הפשיט את העור מצוואר הבהמה **רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי**

אוֹמֵר: אֵינּוּ חִבּוּר היינו שאע"פ שעדיין לא הפשיט את העור מצוואר הבהמה, אין העור נחשב למחובר לבשר, לפי שעור הצוואר נפשט כבר מעצמו, לאחר שהפשיט את שאר העור מהבהמה. **וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים: חִבּוּר, עַד שִׁיפְּשִׁיט אֶת פָּלוּ** כלומר שאע"פ שנשאר העור רק על הצוואר, עדיין העור נחשב למחובר לבשר, עד שיפשיט את העור כולו מן הבהמה, כולל את העור מהצוואר.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

*ויש מפרשים, בין שהבהמה היא מן הבהמות הטהורות, כגון: פרה ועגל, ובין שהיא מן הבהמות הטמאות, כגון: חמור וסוס.

** המרגיל- מלשון רגלים, ונקרא כך משום שמתחיל את פעולת ההפשטה מהרגלים

משנה ד

עור שֵׁיֵשׁ עָלָיו כְּזֵית בָּשָׂר של נבילה, וכל הכזית בשר נמצא במקום אחד, הַנוֹגֵעַ בְּצִיב הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ היינו הנוגע בסיב בשר המחובר לבשר, או שנוגע וּבְשַׁעְרָה שְׂפָנָגְדוֹ בשערה שמחוברת לעור שעליה הבשר - טָמֵא ואע"פ שבציב ובשערה אין שיעור כזית, בכל זאת הנוגע בהם נטמא, לפי שהסיב נחשב כבשר עצמו והשיער הוא שומר לבשר, ודין הנוגע בשומר כדין הנוגע בבשר עצמו. הֵיוּ עָלָיו על העור כְּשֵׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים של בשר נבילה, וכל חצי זית היה רחוק האחד מהשני, אך שניהם היו מחוברים לאותה חתיכת עור - מְטַמֵּא בְּמִשְׁאָה הנושא את חתיכת העור הזו נטמא, משום שנשא כזית מבשר נבילה וְלֹא בְּמַגֵּעַ אך הנוגע בהם אינו נטמא, משום שלא נגע בשניהם יחד באותו הזמן, ושתי נגיעות אינן מצטרפות, דְּבָרֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל שסובר שאע"פ שאינו מטמא במגע, מטמא הוא במשא. רַבִּי עֲקִיבָא חולק ו... אֹמֵר: לֹא בְּמַגֵּעַ, וְלֹא בְּמִשְׁאָה היינו שגם הנוגע בהם וגם הנושא אותם אינו נטמא, וטעם רבי עקיבא יובא בהמשך המשנה. וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא, בְּשֵׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים של בשר נבילה שֶׁתְּחַבֵּן בְּקִיסָם וְהִסִּיטוּ ונענע את הקיסם, שפעולה זו נחשבת כנושא אותם - שֶׁהוּא טָמֵא לפי שנשא את שני החצאים כאחד, נחשב הדבר כאילו נשא כזית שלם של בשר נבילה. עתה שואלת המשנה וּמִפְּנֵי מָה רַבִּי עֲקִיבָא מְטַהֵר בְּעוֹר מהו טעמו של רבי עקיבא במחלוקת שהובאה לעיל, בעניין שני חצאי זיתים שמחוברים לחתיכת עור, שרבי עקיבא סובר שהנוגע בהם, וכן הנושא אותם, אינו נטמא, מִפְּנֵי שֶׁהַעוֹר מְבַטֵּלן לפי שכל אחד מהחצאים בטל לגבי העור, ולכן אין כאן שיעור כזית המטמא בבשר נבילה.

רבינו עובדיה מברטנורא

עור שיש עליו כזית בשר. במקום אחד. הנוגע בציב היוצא ממנו. רצועה ותלתול היוצא מאותו בשר ותלוי ודבוק במקצת. ובאותו ציב ליכא כזית אבל מעורה הוא לכזית. **ובשערה.** שבעור כנגד אותו בשר. **טמא.** דשערה הוי שומר. **מטמא במשא.** שהרי נשא כזית נבילה. **ולא במגע.** דאי אפשר ליגע ביחד, ושתי נגיעות אינן מצטרפות. **לא במגע ולא במשא.** כדמפרש טעמא בסיפא שהעור מבטלו. **ומוודה רבי עקיבא.** דאע"ג דלא הוי כזית מעורה במקום אחד, בכהאי גוונא כגון שתחב שני חצאי זיתים בקיסם, כלומר עץ דק, והסיטן, שהוא טמא. והלכה כרבי עקיבא.